

God of War: Chains of Olympus

SZÖVEGKÖNYV

Fordította és lektorálta: Gora

Intro

Gaia: Szenvedései évei alatt, Kratos az egykori nagy hadvezér, mostani nevén Spárta Szelleme, az Olümposzi Istenek felesküdt bajnokává vált. Visszatérve, abban reménykedett, hogy megszabadulhat rémálmaitól melyek már oly régóta kísértették. Ám mostanra már, az egyetlen haladékot, az egyetlen mentességet bűnei alól csak a csata hevében találhatta meg. És ezen a napon, Kratost felszólították Istenei, hogy nézzen szembe egy elképzelhetetlennek tűnő gonosszal, Attika városának megszálló perzsa hadseregével.

A perzsa király

Kratos: Miféle gonoszság parancsára vetemedsz e város megtámadására, perzsa?

Perzsa Király: Gonoszság? Én ugyan nem hoztam magammal semmilyen gonoszságot, spártai. A Perzsa Birodalom erejét hoztam el azért megtisztítom vele e földet. Mialatt mi itt fecséreljük a szavakat, a Baziliskuszom megtisztítja e helyet a dicsőséges Perzsa Birodalom nevében!

Kratos: Olümposz egy üzenetet küldött számodra, és én azért vagyok itt, hogy átadjam.

Perzsa Király: Szóval csak egy hírnök lennél. Vidd vissza hát vissza e választ kicsiny Isteneid számára: Több kell ahhoz egy szánalmas spártainál, hogy feltartóztassa a birodalmamat!

Kratos nyeresre áll

Perzsa Király: Kérlek... Kérlek kíméld meg az életemet és mindent megadok amit csak kérsz!

Kratos: Nincs semmi amire szükségem lenne, perzsa.

Perzsa Király: Vedd csak el a királyságomat, az asszonyomat, az aranyamat.

Kratos: Nem fosztalak meg a javaidtól, de az életedtől igen!

A baziliskusz halála után

Gaia: Teljesítvén kötelességét az Istenekhez, Kratos legyőzte a perzsák Baziliskuszát. De ez a kis győzelem nem tölthette el elégedettséggel azt a férfit akit mindenki csak Spárta Szellemeként ismert.

Kratos: Ez minden amit megtehetek? Nincs semmi más?

Gaia: Megpillantván az égről lezuhanó Napot, és a világ sötétségbe borulását, Kratos tisztában volt azzal, hogy ez nem lehet az Istenek válasza.

Kratos: Miféle áruulás ez?

Gaia: Megpillantván az izzó fényt a horizont határán, Kratos elindult hát a titokzatos fény felé. De nem is sejtette, hogy több lesz ez számára egy kis gyalogtúránál.

Héliosz temploma

Gai: A templom ahol Kratos állt, Héliosz napszekeréé volt. A nagy szekér mely a tűz paripák segítségével szelte át az eget minden egyes nap. Így ragyoghatta be Héliosz az emberiséget.

Athéna: Kratos.

Kratos: Athéna. Miféle örület ért el bennünket?

Athéna: Kratos, erre most nincs időnk. Olümposznak szüksége van rád.

Kratos: Belefáradtam már az Istenek ugráltatásaiba, Athéna. Eleget tettem már értetek. Most szedd ki ezeket a rémálmokat végre a fejemből.

Athéna: Nem te fogod megmondani, hogy mikor ér véget szolgálatod. Ki fogod érdemelni szabadságodat, idővel. Ám, most Olümposznak szüksége van a feltétlen lojalitásodra. A nap Istenének nyoma veszett az Égen. A templom, ahol most állsz Héliosz szekeréé. Lovasuk nélkül a tűzparipák nem, emelhetik fel a napot a Földről. És Héliosz nélkül, nincs senki aki megakadályozhatná Morpheuszt ereje visszaszerzésében. Sok Isten vált áldozatává egykor

álomerejének. Hamarosan semmi sem fog tudni ellenállni Morpheusz sötét markának.

Kratos: És mit akarsz, mit tegyek?

Athéna: Meg kell találnod Hélioszt és vissza kell juttatnod az Égre, ha nem teszed az emberek és Istenek világa is örökre elveszik. Csak a fény tarthatja távol Morpheuszt.

Kratos: Athéna, Athéna!

Éosz temploma

Éosz: Hálás vagyok, hogy eljöttél hozzám, Spárta Szelleme. Atlasz a Titán kiszabadult Tartarosz bugyraiból, és elrabolta testvéreimet Hélioszt az őt megillető helyéről, az Égről.

Kratos: Mit akarhat Atlasz az napistentől?

Éosz: Héliosz a nap erejét tartja kezében, egy olyan nagy hatalmat ami elpusztíthatja még a világot is. Nem bízhatunk meg a Titánokban. Kérlek, vedd magadhoz a nap pajzsot a trónról, majd menj az Olümposz kapujához és keress meg. Siess Kratos, a bátyám ebben a pillanatban is Atlasz kezétől szenved.

Éosz barlangja

Gaia: Amint Kratos belépett a barlangba, Éósszal a hajnal Istennőjével, Héliosz testvéreivel találta szemben magát, aki láthatóan meggyengült a nap eltűnése miatt.

Éosz: Minden dicsőség Zeusz nagyurat illeti, hogy biztonságban hozzám vezetett.

Kratos: Az Istenek királya figyelmére sem méltat, Éosz. Én csak Zeusz és az Olümposz rabszolgája vagyok.

Éosz: Mentsd meg a bátyámat, Kratos. És én meggyőzőm Zeuszt, hogy szabadítson meg múltad szörnyűségeitől. Erre szavamat adom.

Kratos: Az Istenek szava már semmit sem ér nekem, oly sokszor adták már. Bocsáss meg, de nehezemre esik hinni az ígéreteidben.

Éósz: Mégis kénytelen vagy, Kratos.

Éósz: Az ősi tűz már lassan teljesen kialszik. Héliosz nélkül nem tarthatja fent az életet adó fényt. Ha nem találod meg, sötétség és halál vár mindenkire.

Kratos: Hová vihette Atlasz?

Éósz: Fogalmam sincs, Kratos. Kövesd ezt a folyosót a barlang végéig, majd szítsd fel a paripák kialudt tűzét. Ők majd elvezetnek gazdájukhoz, a testvéremhez. Hermész gyorsasága legyen veled, Spárta Szelleme.

Héliosz szekere

Gaia: A tűz paripák szolgálata nélkül, Kratos vadállatok martalékává vált volna, ám, hogy hová viszik arról fogalma sem volt.

Emlék után

Gaia: Amint a paripák kiszakították Morpfeusz karmaiból Kratost, egyenesen az Alvilág kellős közepén találta magát. Ám a holtak földjén nem kelhetett csak úgy át. Mert ezek a fények nem voltak szívesen fogadva Hadész birodalmában.

Alvilág

Gaia: Kratos Hadész birodalmának kapujában találta magát. A földön melyre halandó még sosem tette be lábát. Ott ahol a lelkek a sors útjára léptek, Kratos tisztában volt azzal, hogy számára e hely csak a kezdet.

Kharón

Kharón: Ki szólította a révészt? Spárta Szelleme? Az Olümposziak rabszolgája?

Kratos: Nem én vagyok itt az egyetlen rabszolga, Kharón.

Kharón: Közös sorsban osztozunk, Kratos. Az Istenek egyszer majd felszabadítanak minket kínjaink alól. Menj hát. Még nem jött el az idő, halandó.

Kratos vereséget szenved

Kharón: Te választottad ezt az utat... Spárta Szelleme!

Gai: Zeusz erejének hála, a titánok elzárva voltak gyötrelmükben ezer éve. Nem volt reményük a szabadulásra. Ám most az egyik titánnak, Atlasznak láncai lehulltak, és Kratos csak egyetlen kérdés foglalkoztatta.

Kratos: Ki lenne képes egy ilyen szörnyeteget szabadon engedni?

Kratos visszatér Kharón hajójára

Kharón: Már megint te.

Kratos: Tartarosz falai nem börtönözhatték be Atlaszt, ahogy engem sem.

Kharón: Az Istenek nyilvánvalóan megszánták rabszolgájukat.

Kratos: Alábecsülsz engem, Kharón. Ezúttal nem fogok megkönyörülni rajtad.

Kharón halála

Útón a hajóval

Gaia: Kharón legyőzése után, Kratos egyre mélyebb merészkedett Hadész birodalmába és egyre közelebb került céljához. Útját Héliosz vakító fénye világította meg még az alvilágban is. Ám valami a parton megragadta figyelmét. És Kratos nem tudta eldönteni, hogy képzelődik e vagy sem. Amikor megpillantotta lányát, Kratos látta mindazt amit már elért. Azt, hogy az Istenek szolgálatában töltött évek nem enyhítették fájdalmát. Soha nem enyhült terhe mit magával cipelt, és most végre rátalált Calliopera.

Kratos: Calliope!

Az Alvilág Királynője

Kratos: Calliope! Calliope, hol vagy?

Gai: Kratos szét nézett de lányát sehol sem találta. A terem közepén ülő kecses nőszemélyt viszont nagyon is jól ismerte. Perszephonét, Hadész feleségét és az élőholtak királynőjét.

Kratos: Hol van a lányom boszorkány?

Perszephoné: Alaposan válogasd meg szavaidat, Spárta Szelleme. Az alvilág királynőjével beszélsz. A lányod jól van, a tiszta lelkek között él az Elíziumban.

Kratos: Vigyél el hozzá.

Perszephoné: Hát el is felejtetted, Kratos? Az Olümposziaknak szükségük van rád. Morpheusz kezei már nem sokáig lesznek tehetetlenek.

Kratos: Hűségesen szolgáltam az Isteneket, és még sem kaptam meg amit akartam. Belefáradtam az állandó követeléseikbe.

Perszephoné: Az Olümposzi Istenek nem csak téged hagytak cserben, Kratos. Zeus elárult és férjhez adott Hadészhoz. Én lettem az alvilág királynője, a holtaké. Szolgáltam őket és mégis elhagytak. Majd úgy viselkedtek velem mintha csak egy gyermek lennék.

Kratos: Perszephoné! Követelem, hogy vigyél a lányomhoz.

Perszephoné: Ahogy akarod. Ha Calliope az egyetlen vágyad, segíthetek. De vigyázz, Spárta szelleme. A halandók világa foglya megszenvedni döntésednek következményeit.

Kratos: Kicsit sem érdekel a világ szenvedése. Hol van?

Perszephoné: Ha újra látni akarod a lányodat, méltóvá kell válj az Elíziumhoz. Vájd fegyvereidet az Elhagyottak Fájába, és engedj el minden gonoszt múltadból. Csak ha a fának adod bűneidet akkor nyílnak meg az Isteni Kapuk.

A találkozás

Calliope: Apám?

Kratos: Gyermekem.

Calliope: Miért hagytál el?

Kratos: Itt vagyok gyermekem, és soha többé nem foglak elhagyni.

Perszephoné: Rajtatok száználmas halandókon évezredek óta nem látok változást. Mások szükségleteinek előtérbe helyezése mindig is hiba volt. De nem számít, hisz ez most célokat szolgált. Itt az ideje, hogy mindennek véget vessek. A Titán be foglya tölteni teljes szerepét, betölti és bevégzi azt amibe belekezdtem. Én engedtem szabadon Atlaszt.

Kratos: Te?

Perszephoné: Azt akartam, hogy szánalmas módon feladd feladatodat Atlasz megállítását. A nap erejével a kezében, csak idő kérdése a világ pillérének elpusztítása, az Olümposszal egyetemben.

Kratos: De miért?

Perszephoné: Szerinted hozzá akartam menni egy olyan férfihoz akit nem is szeretek? Szerinted nem az élők világát választottam volna? Elárultak az Istenek engem, saját vérüket. De ez soha többé nem fog megisméltődni. Ha a pillér megsemmisül, a világot ismét ellepi a Káosz!

Kratos: És veled mi lesz?

Perszephoné: Békére lelek, nyomorúságos létezés nélkül. S bár mindenkit elpusztítok, ez legalább már az én döntésem lesz.

Calliope: Apám! Mi történik? Félek.

Perszephoné: Önző döntés lenne frissen visszaszerzett lányodról örökre lemondanod. Nem. Az Elízium is el fog esni, Kratos. Ő is elfog pusztulni.

Kratos: Nem! Nem hagyom, hogy az Istenek ismét elszakítsanak tőle.

Calliope: Apám!

Gaia: Egyértelmű választás elé került, de egyben lehetetlen elé is. Lányával maradjon a világ végig mely saját végét is jelenti, vagy megállítsa Perszephonét és Atlaszt ezzel viszont örökre elveszítve lányát. Az Istenek iránt táplált gyűlölete és haragja esőbbé vált mint valaha és tudta, hogy nem tehet mást.

Kratos lemond lányáról

Calliope: Ne! Apám, ne tedd!

Gaia: Abban a pillanatban Kratos tudta sorsához nem kötődik Calliope. Sosem kötődött.

A végjáték

Perszephoné: Spártai... Lásd hát saját szemeddel mindennek a végét!

Perszephoné elbukik

Perszephoné: Szenvedésed sosem fog véget érni. Spárta Szelleme.

Atlasz bukása

Atlasz: Talán úgy hiszed, az Olümposziak segíthetnek rajtad. De akkor is fel kell tennem neked ezt a kérdést... Hol vannak akkor most az Isteneid, Kratos? Miért nem keltek hát védelmedre?

Kratos: Nincs szükségem az Istenek segítségére. Ám az utamat most már végre tisztán látom magam előtt. Szolgálni fogom őket, és ők cserébe megtartják ígéretüket, hogy felszabadítanak a múltam alól.

Atlasz: És Spártai, szerinted mennyi jó származhat egy Olümposzi ígéretből?

Kratos: Ez minden amit megtehetek, Atlasz.

Atlasz: Nem most találoztunk utoljára, spártai. A végzet követeli majd meg a következőt. Egy napon még megfogod bánni mindazt amit tettél.

Gai: A hatalmas Atlaszt ismét bebörtönözték, megátkozták a világ súlyának szüntelen terhével. Nagyobb volt bűnbánata most mint amikor Zeus elzárta a titánokat. Atlasz sorsa megpecsételődött, és Perszephoné Istennő sem volt többé. Kratos megmentette az emberiséget ám ezzel elveszített egy hozzá közel álló személyt is. Elvesztette lányát, az egyetlen embert akit még érdekelt. Akit régóta keresett és megtalált, most örökre elvesztett. Ahogy a napszekere egyre magasabbra emelkedett az égen, és Héliosz hatalma beragyogta az alvilágot, Morpheusz is visszavonulót fújt a sötétségbe. Kratos kis elégedettséggel tölthette csak el győzelme. Bár több éves szolgálatot tudott már háta mögött, még szembe kellett néznie múltjával, és harcolnia kellett az emberiségért melytől elszakadt. Ezen a napon a sötét legenda megszületett.

Kratos zuhan, ám mielőtt becsapódna megmentik

Gaia: A szörnyű károk és a könyörtelen csaták végül utolérték, és a szekér levetette magáról a Földre. Túl sok ember áldozat volt amit nem bírt már tovább cipelni? Még az ember sem, akit mindenki csak Spárta Szellemének nevezett.

Héliosz: Ismét hasznunkra vált, Athéna.

Athéna: Figyelemre méltó egy halandó...

Héliosz: ... de gyenge, segítenünk kéne rajta?

Athéna: Élni fog... élni kell.

VÉGE

HUNOSÍTÓK Team